

Arrest

nr. 193 116 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, alias: X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 mei 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in in België. Overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III Verordening werd Spanje aangeduid als de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat.

1.2. Verzoeker werd op 5 juni 2012 overgedragen naar Madrid.

1.3. Op 23 juli 2015 werd aan verzoeker een inreisverbod afgegeven voor de duur van acht jaar.

1.4. Op 7 januari 2016 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden. Na verzet werd deze veroordeling omgezet in een gevangenisstraf van vier maanden.

1.5. Op 29 september 2016 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven aan verzoeker (bijlage 13septies). Verzoeker diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Op 17 mei 2017 werd een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing in de huidige zaak. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

in voorkomend geval, ALIA: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel /volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV HA. 12.L1.009866/2017 van de politie zone van Limburg regio.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGELEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrap voor winkeldiefstal (PV HA.12L1.009966/2017 van de politie zone van Limburg regio.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres /weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres /weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen last niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

1.7. Op dezelfde datum werd aan verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten':

[...]

In voorkomend geval, ALIAS: [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/05/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HA.12.L1.009888/2017 van de politie zone van Limburg regio.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.8. Op 5 juli 2017 werd verzoeker van het grondgebied verwijderd.

2. Over de ontvankelijkheid

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Immers betekent het feit dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten, dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Pris de la violation des articles 51/4, 62 §2 , 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du devoir de minutie.

• Premier grief

Suivant l'article 51/4 visé au moyen : « § 1er. L'examen de la demande d'asile visée aux articles 50, 50bis, SOTeret 51 a lieu en français ou en néerlandais. La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire. »

Lorsque l'examen précité a lieu en néerlandais, la décision d'éloignement du territoire doit être prise en néerlandais (Cass. 11 février 2004, P.03.1661.F. G.F. Raner, Conseil d'Etat, arrêt n° 176.591 du 9 novembre 2007, Berisha).

En l'espèce, la demande d'asile du requérant a été traitée en français, de sorte que les décisions subséquentes doivent l'être également.

L'annexe 13sexies est l'accessoire de l'annexe 13septies à laquelle elle renvoie expressément ; ces deux décisions sont intégralement rédigées en néerlandais et méconnaissent dès lors l'article 51/4 visé au moyen.

Elles méconnaissent également l'article 62 §2 et le devoir de minutie à défaut de la moindre prise en considération des antécédents administratifs du dossier (asile, cohabitation...).

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

• **Second grief**

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant l'article 74/11 de la loi, « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Dans son précédent recours (194222), le requérant faisait valoir :

« En l'espèce, l'exécution immédiate de l'acte attaqué touche au respect de la vie privée et familiale du requérant, lequel vit en Belgique depuis 2011, soit depuis 5 ans, et entretient une relation stable avec Madame Ngo-Manguelle depuis 3 ans (pièce 3).

Ils ont pour projet d'avoir des enfants. Affirmer dans ce contexte que le requérant pourrait retourner au Cameroun pour y solliciter l'obtention d'un séjour légal en Belgique est particulièrement pernicieux, d'autant qu'une interdiction d'entrée de huit ans lui a été notifiée le 23 juillet 2015, ce qui rend impossible tout retour avant l'expiration de ce délai. Le renvoi vers une demande de levée de l'interdiction étant encore plus pernicieux puisqu'il ressort de l'article 74/12, §3, de la loi de 1980 qu'aucune décision n'est prise endéans les quatre mois, la décision est réputée négative, ce qui signifie qu'à supposer que le requérant regagne son pays pour y introduire une demande de levée, la partie adverse n'est même pas tenue de prendre une décision motivée de refus, ce qui rend illusoire tout recours effectif.

Invité à donner son avis au sujet de cette disposition, le Conseil d'Etat a répondu :

« L'article 69, § 2, en projet de la loi du 15 décembre 1980 précise que les décisions relatives à une demande de levée ou de suspension sont prises dans les quatre mois suivant l'introduction de la demande et que si aucune décision n'est prise dans ce délai, la décision est réputée négative. Un tel régime de décision tacite constitue une différence à l'égard des autres décisions prises en application de la loi du 15 décembre 1980, lesquelles doivent être effectivement motivées en application tant de l'article 62 de cette loi que, de manière plus générale, de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. ». Au vu de ce qui précède, rien ne permet d'affirmer que cette rupture serait temporaire. Une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant. Violation de l'obligation de motivation et de l'article 8 CEDH ; par analogie : Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril 2003, 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson). Un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu. Dès lors, la décision viole l'article 8 CEDH, les dispositions constitutionnelles, ainsi que les articles 62 et 74/13 de la loi de 1980 (CCE, arrêts n° 106.581 du 10 juillet 2013, Kamga - n° 105.587 du 21 juin 2013, Asaad - n° 104.724 du 10 juin 2013, Soumah - n° 98.273 du 28 février 2013, Singh) ».

Il déposait également en pièce 4 un témoignage de sa compagne.

La partie adverse avait connaissance de ces éléments, ayant communiqué sa note d'observations à Votre Conseil le 14.10.2016.

Elle n'en tient nul compte dans ces décisions, méconnaissant ainsi les dispositions visées au grief."

3.2. Waar verzoeker in het eerste onderdeel de schending aanvoert van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en betoogt dat de bestreden beslissingen in het Frans hadden moeten worden genomen, bepaalt artikel 51/4, §1, van de vreemdelingenwet:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 27 februari 2012 een asielaanvraag indiende en dat dienvolgens Spanje als verantwoordelijke staat werd aangeduid. Verzoeker werd op 5 juni 2012 overgedragen aan Spanje.

De thans bestreden beslissingen werden genomen na een politiecontrole waarbij verzoeker op het grondgebied werd aangetroffen op 17 mei 2017. Aldus zijn de bestreden beslissingen maatregelen van administratieve politie en werden ze niet genomen ten gevolge van een eerdere asielprocedure. Dienvolgens is artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing (Raad van State, 10 januari 2017, nr. 236.991).

De bestreden beslissingen werden genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werking het hele land bestrijkt en ter kennis gebracht door een agent van de lokale politie “Limburg Regio Hoofdstad”, gelegen in het Nederlandstalig gebied. Volgens de algemene regeling voorzien bij artikel 39, §2, van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken was de taal waarvan de diensten zich onderling moesten bedienen aldus het Nederlands. Ook de kennisgeving door de lokale politie diende vervolgens, overeenkomstig artikel 13, §1, van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken, in het Nederlands plaats te vinden.

Wat het tweede onderdeel betreft, merkt de Raad vooreerst op dat het beroep ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is (*supra* [2.]) zodat het aangevoerde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig is. Vervolgens wijst verzoeker op een schending van zijn recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM *iuncto* artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker in de huidige zaak geen concrete elementen aanbrengt met betrekking tot het gezinsleven, noch enig stavingsstuk.

Verzoeker beperkt zich ertoe te verwijzen naar het middel dat hij aanvoerde naar aanleiding van zijn beroep ten aanzien van een eerdere verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 14 oktober 2016, dat thans bij de Raad aanhangig is onder het algemeen rolnummer RvV X (Franstalige rol). De Raad merkt vooreerst op dat deze beslissing niet het voorwerp is van het huidige beroep en dat geen uitspraak kan worden gedaan met betrekking tot de gegrondheid van een middel dat werd aangevoerd in een andere zaak en dat aanhangig is voor een andere kamer van de Raad. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet gegeven aan ten aanzien van een eventueel gezinsleven in België.

Voor zover al dient te worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Kameroen.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat nagelaten werd rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak, zoals vereist door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT